

telem v podnikání stran předmětů, a než se dohoda vztahovala. Tu již nelze u něho omezení anebo vyloučení jeho jako soutěžícího podnikatele nějak upravovati co do výroby a nelze také mluvit o tom, že by tu na jeho straně šlo o sledování společného cíle k ovládnutí trhu co nejúčinněji. Tím, že dostal odškodnění v celkové výši 3,000.000 Kč, čítaje v to úplatu za prodané stroje, ustal s výrobou a převzal závazek konkurenční klausule, vypadl z článku osob soutěžících a přestal podle smluveného ujednání existovati jako soutěžitel. Řečená dohoda usměrnila soutěž jiným způsobem, než jaký má na mysli uvedený zákon v § 1, avšak nezřídil se mezistranami žádný poměr kartelový, když byl jejich vůlí zastaven dovolatelův podnik, stroje byly prodány a prodatel převzal závazek konkurenční klausule.

Není proto uvedená dohoda kartelovou úmluvou ve smyslu § 1 dotč. zák., a nižší soudy rozřešily správně otázku, o niž jde. Výklad o věci podaný odvolacím soudem neodporuje smyslu a účelu uvedeného zákona. Není-li tu však podle objektivních známek kartelové úmluvy podle § 1 uved. zák., není na závadu platnosti dohody, že nebyla celá sepsána písemně podle § 2 uved. zák.

Za toho stavu není třeba se obíratí vývody dovolání, pokud se vztahují na to, že žalovaní přes to přihlásili smlouvu do kartelového rejstříku, zda tak učinili právem či neprávem, zda písemné doklady byly postačujícími čili ne, poněvadž pro platnost dohody jako úmluvy kartelové rozhoduje její obsah ve smyslu zákonných náležitostí § 1 uved. zák., a netřeba se proto zabývatí ani závěry, jež dovolatel z toho dovozuje.

Předpoklad dovolatelem tvrzený, že účelem oné dohody byla úprava cen na újm u obecnstva, nemá opory v rozsudkovém zjištění. Vychází-li se z těchto zjištění, není uzavřená dohoda mezi stranami ani v rozporu s předpisy § 4 zák. č. 43/1870 ř. z., jak správně vyložil odvolací soud.

Co se konečně týká námítky, že uvedená dohoda neobstojí s hlediska § 879 obč. zák., ježto jde o odporující dobrým mravům, postačí dovolatele odkázati na zevrubné důvody napadeného rozsudku, jejichž správnost nebyla vyvrácena vývody dovolání.

Čís. 17195.

Částky určené jak k umoření, tak i k zúročení jistiny, zadržené déle než tři léta přede dnem příklepu, nelze přikázati v pořadí jistiny, nýbrž jen v mezích jistoty (kauce) pro vedlejší závazky; jen tehdy, uvede-li a doloží-li věřitel, kolik z přihlášených anuit připadá na úmor jistoty, může býti tato část anuit přikázána v pořadí kapitálu.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1939, R I 1556/38.)

Srov. rozh. č. 14413 Sb. n. s.

Vymáhající věřitelka Městská spořitelna v P. přihlásila k roku o rozvrhu nejvyššího podání za dům čp. 1188 v P., exekučně prodaný a přiklepnutý při dražbě konané dne 27. června 1938, svoji pohledávku ve zbytku původní jistiny 84.570 Kč 22 h a dále anuity pololetně splatné, počínajíc dnem 31. března 1933 i s příslušnými úroky z prodlení, dlužné poštovné a pojistné kromě útrat. Exekuční soud přikázal vymáhající věřitelce část jistiny a v jejím pořadí anuity s úroky z prodlení jen za poslední tři léta před přiklepem a útraty, kdežto anuity s úroky z prodlení za dobu delší než tři léta před přiklepem přikázal jí v mezích zřízené jistoty (kauce) za vedlejší závazky. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Vymáhající věřitelka napadá usnesení exekučního soudu jen potud, pokud jí byly přiznány anuity s úroky z prodlení, poštovné a pojistné v mezích jistoty za vedlejší závazky, a vytýká, že se tak stalo neprávem, že i právě uvedené položky měly jí býti přiznány v pořadí jistiny, a to proto, že nikdo proti přihlášené pohledávce při rozvrhovém roku nepodal odpor, že anuity, jež jsou splátkami na jistinu, byly včas zažalovány a dokonce v exekuci, o niž jde, vymáhány. Leč všechny tyto výtky nejsou oprávněné, neboť prvý soud stěžovatelce pojistné a poštovné v rámci kauční hypoteky za vedlejší závazky přiznal a 6% úroky jí právem nepřiznal proto, že stěžovatelka neosvědčila podle § 210 ex. ř. nárok na ně. Co se týká výtky, že měly býti stěžovatelce přisouzeny anuity i za dobu starší než tři léta před přiklepem, je sice správné, že podle judikatury (srov. rozh. č. 14413 Sb. n. s.) se předpisy § 216, odst. 2, ex. ř. a § 18 knih. zák., pokud poskytují jen tříletým zadrženým a opětujícím se dávkám stejné pořadí s právem samým, nevztahují na anuity. Proto starší anuity než tříleté požívají pořadí jistiny, pokud nejsou podle § 1480 obč. zák. promlčeny. K promlčení nutno přihlížeti jen k námitce strany. Dále je sice pravda, že při rozvrhovém roku nepodal nikdo proti stěžovatelčině přihlášece odpor, ač byly uplatňovány anuity starší než tři léta před přiklepem, avšak stěžovatelce nárok na ně v pořadí jistiny nenáleží. Otázku, zda knihovní pohledávku jest přikázati v pořadí s jistinou, nebo v mezích jistoty pro vedlejší závazky, jest posuzovati podle § 216, posl. odst., ex. ř., jenž je předpisem velícím a k němuž musí soud přihlížeti z úřadu, nehledíc na to, zda odpor byl podán, nebo ne. Z důvodů rozhodnutí č. 14413 Sb. n. s. vyplývá, že v právním smyslu jest rozměti anuitami jen ty částky, které jsou podle § 192, III. dílčí novely k obč. zákonu určeny k umoření jistiny. Stěžovatelka však v přihlášece ze dne 3. června 1938 nerozlišuje, kolik z anuity připadá na skutečný jistinný úmor, který není vázán tříletou lhůtou, a kolik na úroky z jistiny. To je nejlépe zřejmé z toho, že stěžovatelka ve své přihlášece kromě anuit požaduje toliko úroky z prodlení z jednotlivých anuit, nedomáhy se však přikázání úroků z jistiny. Poněvadž tudíž přihláška není řádně individualisována, aby z ní bylo zřejmé, kolik připadá jen na kapitálové úmorné splátky, nemá přihláška ta náležitosti § 210 ex. ř., a proto právem také první soud stěžovatelce požadované anuity v pořadí s jistinou ani přiznati nemohl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací soud schvaluje napadené usnesení z jeho správných, skutkovému stavu a zákonu odpovídajících důvodů, k nimž hledě na vývody dovolacího rekursu dodává toto: Ustanovení § 216, posl. odst., ex. ř., podle něhož lze v pořadí jistiny přikázati jen úroky, které nejsou zadrženy déle tří let přede dnem příklepu, jest předpisem velicím, k němuž musí rozvrhový soud přihlížeti z úřadu, i když nebyla námitka z něho plynoucí vznesena v odporu některého účastníka rozvrhu (srov. rozh. č. 11624 Sb. n. s.). O použití řečeného předpisu jde v souzené věci, pokud se stěžovatelka domáhá, aby jí byly v pořadí jistiny přikázány anuity splatné do 27. června 1935. Jak vysvítá z přihlášky samé, skládají se uvedené anuity nejen z částek určených k umoření jistiny, jež jediné má rozhodnutí č. 14413 Sb. n. s. na mysli, nýbrž též z úroků z jistiny, které jsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy nemohly býti přikázány v pořadí jistiny podle § 216, posl. odst., ex. ř., nýbrž jen v mezích jistoty pro vedlejší závazky. Bylo proto na stěžovatelce, chtěla-li, jak bylo jejím právem, míti část anuit připadající na úmor jistiny přikázanou mimo meze oné jistoty v pořadí jistiny, aby v přihlášce uvedla a doložila, kolik z přihlášených anuit připadá na úmor kapitálu a kolik na úrok. Ježto tak neučinila, mohly býti celé anuity do 27. června 1935 přikázány jen v mezích jistoty pro vedlejší závazky, poněvadž pro přikázání nad tento rámeček nebylo formálního podkladu ve smyslu § 210 ex. ř.

Čís. 17196.

Opominula-li strana za rozepře oznámíti změnu bytu, jest posuzovati podle okolností jednotlivého případu, zda jí lze přes to bez obtíží vy-pátrati.

Nezdařilo-li se doručení soudní písemnosti v bytě strany, jest se pokusiti o doručení v jejím pracovišti, je-li uvedeno v žalobním spise; pokud se tak nestalo, nelze postupovati podle §§ 104, 111, odst. 2, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1939, R I 1540/38.)

E x e k u č n í s o u d povolil vymáhající věřitelce k vymožení 1.800 Kč s přísl. prisouzených jí rozsudkem pro zmeškání exekuci na svršky a na služební plat povinného Emanuela P., soukromného úředníka v P.-XIV., N. ulice č. . . . **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh. **D ů v o d y:** Povinný vytýká, že doručení rozsudku bylo neprávem provedeno podle § 111 ex. ř., ježto nebyly splněny podmínky řečeného zákonného ustanovení, které předpokládá jednak, že strana opomine za rozepře oznámíti soudu změnu bydliště, jednak že strana pro tuto změnu nemohla býti nalezena. I když stěžovatel jako žalovaný opominul oznámíti změnu svého bydliště, neplynulo z toho ještě, že by nemohl býti nalezen,